

povzdignil. — Sv. Oče so na novo izrekli, da je sprava z apost. stolom in Italijo samo mogoča, če jim vrne poprejšnje dežele. Tega pa se brani na vse kripnje sedanja vlada. — Na otoku Kreta vre čedalje huje med kristijanskim ljudstvom in Turki se bojé nove ustaje, toda nič se ne stori, da se odpravijo stari neredi. — Iz Brazilije pride sedaj tamošnji cesar, Don Pietro, v Evropo. Kaj ga pelja sem v stari svet, ni znano.

Za poduk in kratek čas.

Peyramale, bivši lurski župnik.

(Dalje.)

Da si je bil župnik Peyramale blagega srca, je vendar tudi bil oster, če je trebalo, in totí usmiljeni duhovnik je bil časih prav železue volje. Posebno tega ni mogel prenašati, da bi njegovi župljani po nedeljah hlapčevska dela opravljali in den Gospodov oskrunjali. Možko se je vojskoval, dokler stare razvade ni odpravil. Se zdaj se tisti ljudje spominjajo, kako se je njihov župnik po nedeljah kedar bodi v turen zmuznil ter skozi line polukal, če bi se kdo podstopil na polji delati.

Neko nedeljo zapazi iz turna kmeta, ki je ravno začel snopje nalagati. Kakor bi ga zaneslo, je župnik bil na njivi in že je stal pred kmetom, ki je bil bogatin tistega kraja. Izgovora ni bilo, ker nebo je bilo čisto, kakor ribje oko, nobene meglice ni bilo zaslediti na nebeškem oboku.

Kmet je bil ravno že voz snopja naložil ter je pognal konje, da ga zapelje na škedenj. Peyramale zakliče: „Kam pa peljate, če smem prašati?“

„Kar smo našeli, spravljam domú, gospod župnik.“ „In danes, ko je nedelja?“ „Saj veste, gospod župnik, da slučajno tudi v nedeljo svobodno delamo.“ „Ljubi prijatelj, to je že res, ako je huda sila, in če gospod župnik dopustijo. Ako tedaj menite, da je danes taka turska sila za vaše snopje, bom pa vam ga jaz pomagal spraviti.“

Kmet belo gleda in ne vé, katero bi zinil. Med tem pa je župnik že zlezel na voz in je spretno, kakor bi to že stokrat delal, začel snopje raz voza na njivo metati.

Kmet se na bičnjak naslanja in gleda, kar se godi, a potem skesan reče: „Že dobro, gospod župnik, razumim vas; dovolite, da jaz dogotovim, kar ste vi začeli. Obljubim vam, da me v nedeljo ne boste več na polju našli.“

„Prav tako, ljubi prijatelj, odgovori duhovnik; toda vi ste danes Gospodu dan ukrali, treba mu ga je povrniti. V vaši občini je siromak, kateremu se jako trda godi. Čujte le, bi-li mu vi ne podarili snopa?“ „Gospod, ne samo enega, ampak štiri naj ima!“

Zdaj kmet sam sebe naloži ter se pelje domú; svoje žive dni se ni tako težko nabasal kakor danes. Pojdoč je trikrat bič zgubil, ker celo je bil zamišljen. Ko se po vesi pelje, se nikamor ne ogleda, ampak tako zvesto je na cesto gledal, da bi iglo našel, če bi jo kdo zgubil bil.

Odslej pa v tisti fari po nedeljah nikdo več ni delal.

Leta 1851 so župnika Peyramaleja poklicali za domačega kaplana civilne in vojaške bolnišnice v Tarbes. To je bila velika žalost za celo faro; skoro vsi župljani so ga spremljali do konca fare. Še dandanešnji, ko je že trideset let minilo, še starši otrokom svojim rajtajo, kako težko so se ločili od svojega preljubega pastirja. Tujcem še radi kažejo vino-grad, katerega je Peyramale s svojimi rokami zasadi, in veliko drevo, pod katerim si je rad počival in brevir molil.

Kako je bil na kmetih izgleden župnik, tako je bil zdaj v bolnišnici iskren dušni pastir. Za vsakega je imel prijazno besedo, ki je bolenika hladila, kakor da bi mu usmiljeni Samarijan olja v rane vlival, vsakemu je vedel kako malo željo izpolniti, in precej so se boleniki svojega novega pastirja tako obvezali, da bi ne mogli več brez njega biti. Njegova beseda je bila tehtna in živa, boleniki se nikdar niso navoljili ga poslušati. Časih so ga vojaki veseli obstopili in kakor stari kaprol je med njimi komandiral, in jim je pravil ne sicer o posvetnih, pač pa o duhovnih bojih. Vojakom se je prikupila njegova visoka postava, njegovo možko srce in priprosto njegovo obnašanje.

(Dalje prih.)

Smešnica 27. Pri neki hiši družina ni imela posebno dobre hrane, gospodar pa je rad videl, če je dobil kaj boljšega za navrzek. Ko si torej enkrat zalaga usta z mastnimi žganci, pride hlapec v hišo, ne vé se, ali že navlašč ali po naključju. Brž mu vdari mašča z žgancev v nos, zato pa tudi kmalu reče: „Oče, naša prasica ima 13 praset ali eno nič ne sesa.“ „No“, vpraša gospodar, „kaj pa tedaj dela?“ — „Gleda, oče! gleda, kakor sedaj-le jaz“, je odgovor hlapca.

Razne stvari.

(Podpora.) Požarni brambi na Spodnji Polskavi je svitli cesar 100 glđ. podpore odločil iz lastne blagajne.

(Volilcem.) V dan volitve dne 13. jul. zberó se volilni možje eno uro pred volitvijo v „Narodnem domu“ na Ptuj. Kedaj pa se začne volitev, to pové listek, ki jim ga pošlje c. kr. okr. glavarstvo na dom. Zberó pa se naj volilci za to, da se dogovorijo, koga bode voliti v volilno komisijo.